

FRANCESCO PETRARCA

Dalokkönyv, I

Kik elszórt rímekben most sóhajok
szavát hallgatjátok, melyek szívemnek
tévelygő ifjúságában születtek,
midőn más voltam, mint ki most vagyok,

vegyes hangom – mert meddő bánatok
s vak remények közt tűnődöm s kesergek –,
attól, ki élte s érti a szerelmet,
részvétet várhat tán, s bocsánatot.

Ma már jól látom, mennyi szóbeszéddel
kísért a nép, nevemet hírbe hozták,
s ezt magam is gyakran szememre hányom;

tévelygő éveim gyümölcse szégyen,
és bánkódás, s a fényes bizonyosság:
a földi öröm csak tűnékeny álom.

Dalokkönyv, XVI

A sápadt, ősz aggastyán odahagyja
kedves helyét, hol éveit leélte,
s kis családját, mely megriadva, félve
pillant a drága, távozó alakra;

s amint agg csontjait mind távolabbra
vonszolja, végső napjaihoz érve,
a szent céltől erősebb lesz a lépte,
évek törték meg, s az út fáradalma;

Rómába tart, oda indítja vágya,
annak földi arcmását megcsodálni,
akit a mennyben, fönt, látni remél még.

Utamat ily erőtlennül bejárva
próbálok én másokban megtalálni,
ó hölgy, lényed vágyott, valódi képét.

SZÉNÁSI FERENC fordításai

